

Sygn. akt I AGa 192/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Alicja Myszkowska (spr.)

Sędziowie SA Anna Miastkowska

SA Anna Cesarz

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 r. w Łodzi na rozprawie

**sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Z.**

przeciwko CENTRUM (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 31 stycznia 2018 r. sygn. akt X GC 122/16

1. oddala apelację;

**2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Z. (...) na rzecz CENTRUM (...) spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**

**3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata
A. Ł. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa)
zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie powodowej z urzędu w
postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I AGa 192/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 31 stycznia 2018 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. przeciwko Centrum (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Przytoczony wyrok został oparty na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w jego uzasadnieniu, które to ustalenia Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne. Wynika z nich, że strony są podmiotami gospodarczymi zajmującymi się m.in. sprzedażą wyrobów tekstylnych, pończoszniczo-dziewiarskich i bielizniarskich. Powódka

została zarejestrowana 5.12.2005 roku. Początkowo jej pracownikami byli m.in. G. P., późniejszy prezes zarządu pozwanej, K. H., M. G., późniejszy prezes zarządu powódki oraz P. S.. Pierwsza dwójka zajmowała się sprzedażą towarów, w tym sprzedażą prowadzoną w hurtowni spółki w K., druga natomiast zajmowała się księgowością spółki. Pozwana została zarejestrowana 30.12. 2009 roku. Została zawiązana przez G. P. (jest jej jedynym wspólnikiem) w celu prowadzenia sprzedaży tych samych towarów jakie sprzedawała powódka. Jej powstanie i zakres działalności wiązał się z utratą zaufania powódki u kontrahentów, którym ta nie płaciła za towar. Po rozpoczęciu działalności pracownikami pozwanej zostali G. P., P. S. i K. H.. G. P. i K. H. organizowali sprzedaż towaru; ta ostatnia została też kierownikiem hurtowni prowadzonej także w K.. Obecnie prezesem zarządu powódki jest M. G.. Wcześniej, tj. do 2012 r. był członkiem jej zarządu. Prezesem został po śmierci poprzedniego prezesa (swojej matki). Prezesem zarządu pozwanej jest G. P.. Został nim w 2015 lub w 2016 r. Poprzednio prezesem zarządu była jego córka P. P.. W 2012 r. obie spółki rozpoczęły współpracę polegającą na zakupie przez pozwaną towarów będących w asortymencie powódki w celu dalszej ich odsprzedaży. Przedmiotem zakupu były rajstopy, bielizna i skarpety. Zamówienia na towary były składane telefonicznie, głównie przez K. H., towar zaś był przewożony ze Z. do hurtowni pozwanej w K.. Tu był odbierany przez wyżej wymienioną. Po dostawie towaru były wystawiane faktury VAT i dostarczane pozwanej mailem. Dalej były one księgowane w systemie komputerowym i odsyłane do księgowości spółki w Z.. Następnie były dokonywane płatności akceptowane przez prezesa zarządu pozwanej. Pozwana dokonywała zapłaty na rachunek powódki lub bezpośrednio na rachunek jej dostawcy towaru. Rozliczenia odbywały się także na podstawie dokumentów KW i KP. Wszystkie transakcje były fakturowane a faktury wystawiała K. H. posiadająca upoważnienie prezesa zarządu powódki do ich wystawiania. Pozwana zapłaciła wszystkie należności wynikające z wystawionych faktur. W pewnym momencie współpraca stron zakończyła się z uwagi na podjęcie przez pozwaną bezpośredniej współpracy z producentem nabywanych od powódki towarów spółką (...) oraz konflikty między M. G. i G. P.. Prezes zarządu powódki M. G. przez pewien czas zajmował się osobiście księgowością spółki. Pełniąc tę funkcję był jednocześnie członkiem zarządu pozwanej. Zajmował się także jej księgowością. Miał wgląd do programów komputerowych i dokumentów finansowych obu spółek. Przez pewien czas obie spółki miały swoje siedziby pod tym samym adresem, tj. Z. ul. (...). Początkowo M. G. i G. P. byli kolegami. Później skonfliktowali się a powodem konfliktu stały się pieniądze ponoć wyprowadzane przez tego pierwszego z obu spółek. W pewnym momencie M. G. przestał pełnić funkcję członka zarządu pozwanej. Pozwana zmieniła adres swojej siedziby na Z. ul. (...). Po konflikcie między ww. M. G. przejął dokumentację księgową powodowej. Pismem z dnia 13 października 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 222.580,03 złotych wynikającej ze wskazanych w wezwaniu faktur VAT. Podała, że należności z tych faktur stały się wymagalne w 2011 r. i w 2013 r. Zagroziła, że brak wpłaty ww. kwoty w terminie 7 dni spowoduje wystąpienie na drogę postępowania sądowego. Pozwana nie zareagowała na to wezwanie.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych sąd pierwszej instancji uznał powództwo na gruncie art. 535 k.c. za bezzasadne. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w rozpoznawanej sprawie powódka nie sprostała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu – nie udowodniła bowiem, by zobowiązała się przenieść na pozwaną własność określonego towaru o wartości będącej przedmiotem żądania, ani też by towar ten pozwanej wydała.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła powódka w części oddalającej powództwo i zasądzającej od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego. Skarżąca zarzuciła:

1. naruszenie art. 233 § 1 i 2 k.p.c. wyrażające się w poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez:
  - a. przyjęcie, że pozwana udowodniła okoliczność, iż przesyłkę zawierającą pozew oraz nakaz zapłaty wysłane przez Sąd Okręgowy w łodzi w dniu 15 września 2015 r. odebrała dopiero 5 października 2015 r.,
  - b. przyjęcie, że powódka nie udowodniła, iż wskazane przez nią faktury nie zostały zapłacone przez pozwaną, w szczególności że pozwana zobowiązała się złożyć dokumenty, których jednak nie złożyła,

c. bezkrytyczne danie wiary świadkom zgłoszonym przez powódkę w zakresie zapłaty wszystkich należności przez pozwaną powódce, w sytuacji gdy świadkowie ci są aktualnie pracownikami lub udziałowcami strony pozwanej i w ich interesie leży zaprzeczanie twierdzeniom powódki;

2. naruszenie art. 6 k.c.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo uznał, że pozwana nie uchybiła terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i sprzeciw ten przyjął do rozpoznania. Argumentowała, że w aktach sprawy brak informacji o doręczeniu pozwanej przesyłki zawierającej nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu. Sama pozwana twierdziła zaś, że korespondencję tą odebrała 5 października 2015 roku, co miało wynikać również z adnotacji na kopercie, której to koperty pozwana jednak nie przedstawiła. Co się zaś tyczy zarzutu naruszenia art. 6 k.c. powódka podniosła, że skoro pozwana zobowiązała się do przedstawienia stosownych dokumentów, których ostatecznie nie przedstawiła, to ciężar dowodu spoczywał w niniejszej sprawie nie tylko na powódce, ale i na pozwanej.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia zgodnego z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się bezzasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu błędnego przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że pozwana udowodniła okoliczność, iż przesyłkę zawierającą pozew oraz nakaz zapłaty wysłane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 15 września 2015 r. odebrała dopiero 5 października 2015 r. należy wskazać co następuje. Zarzut ten nie mógł odnieść spodziewanego przez skarżącą skutku. Daty doręczenia pozwanej nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu nie można było ustalić na podstawie zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki, gdyż nie zostało ono dostarczone przez operatora pocztowego z przyczyn go obciążających. W konsekwencji pozostawało dać w tej mierze wiarę oświadczeniu strony. Pozwana w piśmie z 11 grudnia 2015 roku podała, że nakaz zapłaty odebrała 5 października 2015 roku; sąd pierwszej instancji nie naruszył zatem zasady swobodnej oceny dowodów, prawidłowo przyjmując to twierdzenie za wiarygodne. Zauważyć przy tym trzeba, że adnotacje na doręczonej pozwanej kopercie nie pochodziły od osób trzecich, lecz od samej pozwanej, a tym samym miały podobną wiarygodność co oświadczenie tej strony.

Chybiony jest także zarzut błędnej oceny dowodów poprzez danie wiary świadkom, iż pozwana zapłaciła powódce za należności objęte fakturami. Zarzucając, że przesłuchani świadkowie byli niewiarygodni jako aktualni pracownicy lub udziałowcy strony pozwanej skarżąca pomija, że to na jej wniosek przeprowadzono w sprawie dowód z przesłuchania świadków, a ich powiązania z pozwaną spółką były powódce znane. N. powódki treścią zeznań tych świadków nie może stanowić samo w sobie podstawy do podważania omawianych dowodów. Żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził, by istniały niepokryte należności pozwanej względem powódki, a w szczególności by pozwana była winna powódce zapłatę za towary objęte przedstawionymi w pozwie fakturami VAT. Zeznania tych świadków były spójne i logiczne, a strona powodowa w istocie nie przedstawiła poza swoimi twierdzeniami żadnych dowodów na okoliczność odmienną. Ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji znajdują zatem oparcie materiale dowodowym, którego ocena w świetle art. 233 k.p.c. nie nasuwa zastrzeżeń.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że to na stronie powodowej spoczywał w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia swoich roszczeń, kierowanych wobec pozwanej. Wbrew argumentacji skarżącej strona pozwana nie miała obowiązku dowodzenia, że kierowane do niej roszczenia są bezzasadne, nie była również zobowiązana do przedstawiania w tym celu dowodów z dokumentów. Twierdzenia powódki o istnieniu tych roszczeń nie znalazły natomiast dostatecznego oparcia w przeprowadzonych na jej wniosek dowodach. W myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obciążało to stronę

powodową. W konsekwencji rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji, oddalające powództwo o zapłatę i obciążające powódkę kosztami pierwszoinstancyjnego jest prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, apelacja jako bezzasadna podlegała w całości oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania drugoinstancyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata A. Ł. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. kwotę 6.642 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym – na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).